

zoo dikwijls gedwongen hebt moeten doen.
Komt naar de stad, om met ons het Wereldsch feest van den ARBEID en den VREDE te vieren.

Hoe meer wij samen zijn hoe beter, hoe meer kracht wij zullen vinden in wederzijdschen steun, en broederlijke hulp.

Naar de stad! Naar de stad op den 2 Mei om den Lichtstoet bij te wonen en leve de verbroedering der werklieden van stad en buiten.

Die kennen elkaar!

M. Hector Planquart, van Sommergem, hoofdsteller van het katholiek blad *Het Recht*, schrijft aan het adres der oude klerikalen:

« Wie dan heeft er onze boeren jaren en jaren lang schandelijk bedrogen en met beloften gepaaid? »

« Gij! »

« Wie heeft er zijn volk verloochend, zijn eigen Vlaamsch volk? »

« Gij! »

« Wie zijn de voorvechters van alle misbruiken? Wie heeft 't volk alles geweigerd, zoolang het zijn recht niet kon doen gelden? Wie verwacht den kleine? Wie bestrijdt zijne belangen? »

« Gij, gij, altijd u, steunende op 't geloove van ons volk om het te foppen, het te bedriegen, en den dag zijner ontvoogding steeds te verschuiven! »

Wij zullen niet zeggen, dat het portret niet goed gelijkend of overdreven is, integendeel, wie nu nog niet weet, dat de klerikalen schijnheilig zijn en immer de menschen bedrogen zal het nooit weten.

Maar wat te zeggen van die M. Planquart die zijne vrienden aanspoort voor die bedragers te stemmen gelijk in de laatste kiezing voor den Werkrechtensraad?

Met wien men verkeert, wordt men geëerd.

Het Congres der Werklieden-Partij

Op Zondag 18 April werd te Gent het Congres of jaarvergadering gehouden, waarop al de socialistische verenigingen van het land vertegenwoordigd waren.

Deze verenigingen waren 489 in getal en zonden 596 afgevaardigden naar Gent.

Twee dagen lang beaadslaagden de Congresleden over verschillende zaken, die den vooruitgang der socialistische gedachten en het lot der werkende klasse konden te verbeteren.

De landbouw werd natuurlijk niet vergeten.

De geleerde socialist Hector Denis, lid van de Kamer van volksvertegenwoordigers, deed zijne zienswijze daaromtrent kennen en hij bracht een zeer lang en bestudeerd verslag daarover uit.

In ons toekomstig nummer van « De Landbouwer » zullen wij daar nader over spreken en onze lezers aantoonen hoe voor de kleine menschen van den buiten, evenals voor deze van de stad, de redding moet gezocht worden in de vereniging.

Iets spijt ons, namelijk dat de eigenlijke landbouwers nog op ons Congres niet vertegenwoordigd waren.

Dit zal komen met den tijd, naarmate onze vrienden en van den buiten zich verenigen en ons beter leeren kennen.

Eens zoover gevorderd zullen wij met reuzenschappen vooruitgaan en weldra al te samen den dag mogen begroeten dat er voor ons allen beterschap en redding opdag zal.

Leve de Partij van Boeren en Werklieden!
Leve het Socialisme!

TWEE LEGERS

Oostelijk Europa wordt in dezen oogenblik verlicht door de vlammen der brandende gebouwen, door een regen van vuur, gebrakt uit de monden van honderde kanonnen.

In het Oosten sijgen in dezen oogenblik de smartkreeten der stervenden, bezwijkend in de modder der slagvelden, doortrokken met regen, doorkneed met het bloed der slachtoffers.

Luistert en gij zult de wanhoopskreten hooren van hen die verpletterd worden onder de puinen der huizen, der vluchtende moeders, der dochters, die de ontteering afweren der mannen tot wilde beesten ontaard.

De zuigelingen en de grijsaards kermen, de mannen vloeien.

De handdel ligt stil, de werkhuizen zijn gesloten, de velden liggen braak, de ploegen roesten, terwijl de moordtuigen als eene beleediging aan de menscheit gepolijst worden.

Dit schrikwekkend schouwspel is het werk van het officiële Europa, der koningen en keizers die regeren, bij de gratie Gods en de dom-

heid der volkeren, het werk van hen die het kapitalistisch regiem steunen.

En nieuwe bloedbaden staan te wachten. De oorlogschepen worden gemonsterd en onder stoom gehouden, de oorlogarsenalen zijn in volle bedrijvigheid, de états-majors der groote legers zijn in spanning.

Binnen enkele weken kan Europa in een uitgestrekt slagveld herschapen, kunnen miljoenen menschen tegen elkander in 't harnas worden gejaagd.

En waarom dit alles?

Om aan een klein onderdrukt volk het recht te hebben geweigerd, te behooren tot de nationaliteit die zij verkiezen.

Uit vrees Turkije te verbroekelen, waarvan elke mogendheid het beste deel zou willen, om het uit te buiten, om het, gelijk elke kolonie, te vervormen tot eene melkkoe en een middel om door de vermeerdiging van den uitvoer de kapitalistische wijze van voortbrengen en rente-dienst in stand te houden.

Omdat de dieven niet 't akkoord kunnen geraken op het deel van Turkije, dat hen als buit toekomt, daarom moet het volk van Creta turksch en slaaf blijven.

Daarom moeten de Grieken en Turken elkander vermoorden.

Daarom worden nieuwe bloedbaden voorbereid.

De oorlog in het Oosten heeft dus weeral eene zuivere stoefelijke reden, en de liefde der Cretenzers voor hunnen grieksch-christen godsdienst en het fanatisme, om hen de vrije uitoefening daarvan te beletten, zijn maar bijzaken.

Indien men daar het bewijs van wil, heeft men het maar te zoeken in de houding der europeesche mogendheden.

Is hunne tusschenkomst gedikteld geweest door godsdienstige gevoelens?

Geenzins want de protestantschelanden Engeland en Duitschland, de katholieke nesten als Oostenrijk en Italië, Rusland, waar het schismatische troont en Frankrijk, de oudste dochter der kerk en de oudste zoon van Voltair, geheel die beide protestanten, papen, vrijdenkers, schismatieken, enz., zijn 't akkoord geweest om de vrijheid te weigeren aan Creta, om Griekenland te beletten zijne broeders te helpen, allen om eene en dezelfde reden: de verdeeling beletten van Turkije en de interestcoupons waarborgen der financiers die het ottomaansch rijk uitzuigen.

Voegt men daarbij het stilzwijgen van den Paus, de vader aller Christenen, die man met den allesvermogenden invloed, dan staat men eens te meer voor het bankroet van het christendom, als theorie, waarnaar de personen en de volkeren hunne daden regelen. En, zooals Jaurès het terecht zegde: het bankroet van het kruis komt uit de streek, waar het eens geboren werd; uit het Oosten, van waar het christendom met beloften de wereld overstroemde, beloften die thans als onbetaalde wissels geprotesteerd zijn.

Op dezen oogenblik maakt een ander leger zich gereed: het leger der werklieden.

De Eerste Mei nadert, de feestdag aan den Arbeid gewijd, aan alles wat groot, goed en edel is in de wereld.

Het officieel kapitalistisch Europa wapent, knoeit, moordt, beraamt de ijselijkste misdaden.

Het socialistisch Europa preekt de ontwapening, den eerbied voor het menschelijk leven.

Zij, de beschaafden, vernietigen de oogsten, verwoesten de steden, onteeren de vrouwen, doden de kinderen. Wij, de barbaren, de ijelijke communards, vragen hulp voor de boeren, landbouwend wijs om onze akkers te doen zwellen van rijkdom, tot ba stens toe. Wij werken aan de verfraaiing onzer steden, eischen rechten voor de vrouw, bescherming, voedsel en onderwijs voor de kinderen. Zij, de vaderlanders, beletten een klein volk het Vaderland hunner keuze hof te hebben. Wij, de internationalisten, eischen in ons programma de vrije keus voor de Kretenzers, voor den Elzas-Lotharingen, voor Schleswig-Holstein, voor de Ieren, voor Trente en Trieste, voor de Polen, voor allen die leven onder een regiem van verdrukking en gedwongen vaderlandsliefde. Zij, de apostels der vrijheid, behouden de slavernij. Wij, de mannen van den dwangstaat, zijn alleen allen 't akkoord om de vrijheid te verdedigen.

Nooit is de nieuwe wereld zoo helder opge-rezen in tegenstelling met het oud verrot kapitalisme, beladen met slijk en bloed, met misdaden van al aard, levend van verwoesting en diefstal, huichelachtig gedekt onder den mantel van een dozijn godsdiensten en bestofde wetboeken.

Ons Meifeest is de samenvatting dier politiek van Vrede en Welstand, die het socialisme bajaagt.

Onze eisch, om den arbeid en de voortbrengst te regelen en van de verzekering van het bestaan aan de werkers door van den Arbeid de basis, de spil der wereld te maken, is het bondige programma, van wier doorvoering wij de verwezenlijking verwachten van ons menschedeend ideaal.

Vlaamsche Werkers! weest fier en blijde te behooren tot de vrijwillige soldaten en apostels van dit leger; gij zult, met de arbeiders aller landen, de wereld veroveren en de menscheit redden.

Gedenkt den Strijddenning

Het doel van ons Meifeest

Waarom vieren de Socialisten jaarlijks het feest van den Eersten Mei?

Wat willen zij door het houden van dit feest bekomen?

Wij vieren op den Eersten Mei het feest van den ARBEID.

Allerlei dingen worden in de wereld gevierd.

De naamdagen der koningen zijn feestdagen, sommige veldslagen hebben insgelijks hunne herinnerings- en feestdagen.

Elke gemeente heeft hare kermis, soms meer dan eene; een marktdag voor paarden is soms eene kermis; elke godsdienst heeft zijne feestdagen.

Iets was vergeten tot hiertoe. De ARBEID werd niet gevierd.

Hij die de bron is van alles wat bestaat, van alle rijkdom, van al wat nuttig en goed is, van alles wat dient tot voedsel en kleding, hij alleen was vergeten in de reeks der feestdag n.

Natuurlijk nooit is de Arbeid geëerbiedigd geworden

Een werkman werd altijd aanzien, als een wezen, dat goed was om te werken, soldaat te worden, z ne meesters rijk te maken, maar rechten mocht hij niet bezitten. Van de kiesbus werd hij verdreven, elders stond hij overal van achter; in 't leger om neergeschoten te worden en aan den arbeid om renten te scheppen, daar alleen mocht hij op de eerste plaats staan.

Dit onrecht mag niet eeuwig blijven duren.

De werklieden moeten toonen dat zij voor hun zwaren en nuttigen arbeid geëerbiedigd willen worden in de wereld.

En om daar hunne aandacht op te roepen hebben de socialisten van geheel de wereld den Eersten Mei uitgeroepen als het feest van den ARBEID.

Om dien dag te vieren, zijn er duizende werklieden in alle landen, in alle groote steden, die dan den arbeid verlaten, hun gereedschap neerleggen, om te zingen, te manifesteeren, bloemkransen te vlechten ter eere van het Werk.

Zegt, broeders van den buiten, is dat geen schoone Hoogdag en welke brave werkman, die eerbied gevoelt voor den ARBEID zou weigeren, aan dit feest deel te nemen?

De Eerste Meidag is echter niet alleen-lijk een dag van feest vieren, in den gewonen zin van 't woord.

Opdat de werklieden in de wereld de plaats zouden bekleeden waarop zij recht hebben, is het niet genoeg te dansen en feeststoeten in te richten, groote hervormingen zijn daarvoor in de samenleving noodig.

Eene der grootste veranderingen op dit gebied, geëischt door al de socialisten der wereld, is de wettelijke vermindering der werkuren om te komen tot het achturenwerk.

Dat de eene mensch nu nog elf en twaalf uren werkt is juist de reden waarom er ook zooveel zonder werk zijn.

Waarom moet de eene het al doen en de andere niets hebben?

Sommige werklieden denken dat de loonen, dan ook aanzienlijk zouden verminderen.

Dit is evenwel onjuist.

Wanneer de loonen nu zoo gering zijn, dan komt dit hoofdzakelijk hieruit voort, dat er veel menschen zonder werk zijn en de bazen in de groote steden te veel occasie hebben, om werk-volk te krijgen aan een klein prijsken.

Door de werkuren te verminderen zou er arbeid zijn voor iedereen en dan zouden de fal rijkanten ook beter moeten betalen.

Het bewijs daarvan is, dat in al de landen, waar het minst aantal uren worden gewerkt ook de hoogste loonen worden betaald als in Engeland.

Daarbij zou de vermindering der werkuren de gezondheid der werklieden bevorderen en door hen tijd te geven tot lezen, studeeren en schoolgaan, hun verstandelijk pijl verhoogen.

Welnu 't is deze groote hervorming van de wettelike vermindering der werkure die de werklieden der steden, door hunne manifestatie op den Eersten Mei willen bekomen.

Hoe beter het gaat in de stad, hoe beter voor den buiten en omgekeerd hetzelfde; want de goed begrepen belangen der menschen vormen eene keten.

Helpt ons, helpt ons in onzen strijd, broeders van den buiten en roept met ons:

Leve de Eerste Mei!
Leve het Socialisme!

Links en Rechts

Te Roubaix was de gemeente kiezing verbroken, omdat de socialisten er gekozen waren.

De hoogere overheid, ging dan aan 't knoeien, bedriegen, beloven en bedreigen om de vijanden van het socialisme te doen overwinnen in eene herkiezing.

Het heeft niets gebaat. Op den 11 April zijn onze vrienden weer met eene meerderheid van drie honderd stemmen gekozen.

Roubaix is en blijft in handen der socialisten.

Bravo! Onze beste gelukwensen aan onze fransche kamaraden.

Uit de Senaatzittingen van verle-

den week:

« M. Hardenpont (liberaal) stelt voor de jaarwedde van de ministers van 21,000 fr. op 50,000 fr. te brengen.

« M. Nyssens (katholiek). — Ik bedank M. Hardenpont voor de belangstelling die hij voor de ministers koestert; doch deze stellen zich tevreden met de tegenwoordige jaarwedde. »

Zou men niet dood vallen? Die kerels die tegen een loon zijn van 3 fr. daags voor de werklieden, stellen zoo maar voor de minijumjaarwedde der ministers van 21,000 op 50,000 fr. te brengen.

De liberalen gaan goed.

Vroeger verhoogden zij de jaarwedde der pastoors, nu stellen zij voor om die der klerikale ministers te verhoogen en zij stemmen tegen de vrijzinnige werklieden.

Zij gaan den berg af.

Landbouw. — Er is spraak in de Landbouwschool, te Gembloers een vierde studiejaar in te richten, waarvan echter het bijwonen niet verplichtend zal zijn.

Dit zou voor doel hebben, de jongelingen te bekwaren, die zich op bijzondere vakken als den boschbouw, de scheikunde, enz., willen toeleggen.

Op 't gerechtshof. — De rechter. — Beschuldigde zou het u believen wat beleefder en betamelijker te zijn, gij gedraagt u hier als waart gij den voorzitter zelve!

Beleefd. — Kleine Karel kraakt eene noot in de klas en de meester neemt ze hem af om ze een uur later zelf op te eten.

Daarop begint Karel te hoesten en te kuchen.

De meester. — Wat scheelt er Karel?

Karel. — Meester, mijne noot is door een verkeerd keelgat gegaan.

Goedkoop. — Wat is dat! riep moeder Snobs uit. Hebt gij u laten kussen door 'nen commissiennaris?

— Och mâ, zei juffrouw Snobs, hij heeft het voor niks gedaan!

Hoog genoeg. — Zoo, zoo, juffrouw Dingen heeft een oogken op baron Geldzak... Ze heeft nog al hooge bedoelingen.

— Bijlange niet. Hooger als zijnen portemonnaie gaat zij niet.

Een wensch. — Van Zwimmelen was reeds voor den derden keer weduenaar geworden. Hij ging naar een huwelijksbureau en vroeg:

— Ik zou wel voor den vierden keer willen trouwen, maar ik zou er nu eene goe e sterke moeten hebben, die niet zoo gauw versleten is

Landbouwkronijk

Het verdeelen van Tabakzaad.

Slechts kloeke zaden kunnen kloeke planten geven.

Deze stelregel is waar voor alle zaden en dus ook voor het tabakzaad.

Welnu, de theorie en de praktijk zijn het eens om te verklaren, dat het kloekste zaad niet altijd het grootste is, maar wel het dichtste, 't is te zeggen het zaad, dat, voor dezelfde groote het zwaarste is.

Om nu uit eene gegevene hoeveelheid tabakzaad het zwaarste zaad af te zonderen handelt men als volgt: Men werpt de zaden — voortkomende uit het middendeel van kloeke, goed rijp geworden zaadhulzen — in een pintglas en giet er omtrent 200 c. c. (1/5 liter) wijngeest (alcool éthylique) op van